

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 164. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592573600/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

kjende, at Grønhandlernes Børn maatte have Hunden. Eccellenza, hun er en Engel!

Da Støvlen var færdig og vi gik, sagde Grev Fritz: »Det synes mig, at der blev talt om Batonesse Panin.«

Jeg frygtede, at Historien vilde synes ham ubetydelig, og svarede: »Aa, det var en Historie om en Hund.«

»Hedder en Hund paa Romersk *panin*? Jeg troede, den hed *cane*,« sagde han adspredt.

---

Vi vare et Selskab, der besøgte Keiserpaladsets Ruiner.

Der er baade Meget og Lidet at see, det vil sige: for det archæologiske Øie overordenlig Meget, for det almindelige Øie en forvirket Masse og svage Spor. Da vi delte os med forskellige Førere, bestemte Generalinden en almindelig Samlingsplads til bestemt Tid. Nogle vilde stige ned i de dybe Murhvalvinger, Andre vilde først og fremmest søge det Sted, hvor man af nogle Sten antager, at Romulus's Borg laa, atter Andre tænkte fortrinsvis paa *Porta Magonia*, hvoraf der heller ikke er tydeligt Spor. Jeg fulgte med den Afdeling, hvortil *Astid* hørte; vi fik et almindeligt Overblik, saae den saakaldte Bibliotheksal og Badet, og kom tidligst til Mødestedet. De franske Damer og Herrer, vi vare med, spredte sig. Derved bleve vi ene. Nedenfor os laa Forum; vi vidste det, men kunde formødelst Høiens Brede ikke see det; lidt tilhoire ragede Colosseums mægtige Masse op. tilvenstre saaes Senatorernes Palads paa Capitolium. I nogen Afstand foran os laa endel af Rom, noget længere borte viste sig *Monte Pincio*'s Anlæg og Pinierne hinsides det franske Akademi; derpaa kom den grønbrune Campagne, og uden om den trak sig som en Tryllekreds de blaae Bjerge, fra det sædækte *Monte Soracte* i Nord til Albanerbjergene. Og nedenunder os, i Heien vare Værelserne, hvor Verdens Keisere havde holdt Hof. Himlen hvælvede sig uden en Sky; Solskinner laa som fastmaglet; ingen Lyd afbrød den store Scenes Stilhed; Verden syntes at tage Hvile efter den kæmpende, opbyggende, nedstyrtende, tusindaarige Historie, der buldrende var gaacr forbi.

Det er en tankesvanger Jordbund og Atmosphaere at staae paa og aande i. Man bliver taas for ikke at sige noget Forhaestet, Trivielt eller Uværdigt; man føler Respect for den Stemning, man optager i sig blot ved at aande paa et saadant Sted. Og for mig maatte Respacen